

Гарний постріл

Микола Кульчицький

"Русня" лютувала, розкручуючи черговий весняно-літній наступ, а у лісовій посадці понад дорогою на Гуляй-Поле двоє українських розвідників допитували полоненого танкіста.

— Ну, признавайся, кацапе, скільки наших воїнів вбив? Багато мирних українців закатавав? Що тобі конкретно відомо стосовно весняного наступу? – запитував прикинутого вояку капітан Кошлатий на прізвище "Квант".

— Ти ж дивись, падлюко, правду кажи, бо цей командир двічі не запитує: раз, два і в розхід, – проникливо додав його напарник, сержант Хвасоленко, позивний "Васо".

Ці двоє упіймали ворожого сина, коли той вискочив з палаючого

танка і качався по землі, намагаючись загасити комбінезон. Коли він нарешті впорався, сержант прив'язав його спиною до обгорілого пня і перепитав капітана: – ну що, замочимо тут, чи потягнемо до штабу? Може премію нарахують, або й по медалі заслужимо?

— Спершу допитаємо... Звідки ти, мерзотнику, і як потрапив в Україну?

— Я із Заполяр'я, Мурманська область, поселок Луостарі, в/ч 26738. Нас перекинули сюди на допомогу шахтарям Донецької Народної Республіки боронитися від бандерівців і бандитів з Правого Сектору. Служу за контрактом. Особисто нікого не вбивав і не катував...

— Військове звання і посада...

— Прапорщик, командир середнього танка Т-55.

— Що можеш розказати стосовно служби? Самогон п'єш? Дай йому ковток сержанте...

— Ну і хто ти насправді? Говір твій мені щось нагадує. Прізвище, ім'я, по батькові.

— *"Здóровец Арте́м Николаевич. Если честно, родом из Украины. Город Конотоп".*

— Отож, чую домішку рідного суржика. Тобто, по-нашому, Здорове́ць Артем Миколайович, з Конотопу. Далі...

— У 1989 році був призваний на строкову службу ще у Радянську Армію. Потім залишився на понадстрокову вже у РФ. Я проти цієї війни, але служу за контрактом, а наказ є наказ. Прошу доставити мене до штабу, хочу проситися на обмін, додому.

— Ну і як там, у Магадані?

— У Мурманську? А що? Служба рахується рік за два. Дві тисячі доларів на місяць, не враховуючи бойових. А ще ж пенсія з вислугою... З тридцяти двох років я вже пенсіонер. Знаєте, там природа! Я запав ловити рибу сьомгу. Щорічно до ста кілограмів засолюю. Дітям подобається! Але, якщо усе скінчиться благополучно, планую перебраться до Криму.

— Кажеш, за кожного вбитого українця доплачують? Чи ти не вбивав? А кажуть, твій танк, баштовий номер 511 у Степному біля магазину розстріляв сільських жителів,

що скупчилися за гуманітарною допомогою. Шістнадцятеро загиблих, з них троє дітей.

— Моя машина п'ятсот тринадцята, а п'ятсот одинадцята – то машина командира роти.

— Земляк, кажеш... А в Конотопі хто у тебе залишився?

— Батьки померли. Сестра живе. Але я з нею не спілкуюся.

— Путіна поважаєш?

— Щоб про нього не казали, а Путін – геній! Він Росію з колін підняв. Ви знаєте, що в Росії рівень життя удвічі вищий ніж на Україні?

— Знаю. Буцегарня, в якій підготовують сьомгою.

— Мусимо поквапитись, командире, – підказав сержант: – незабаром прискочать поплічники, його шукатимуть...

— Так кажеш, повернешся до РФ і оселишся в Криму? Бичків ловитимеш... Ну, ну, побачимо, – зазначив "Квант" і, рушивши посадкою у бік Верхньої Терси, розпорядився: – я піду наперед, а ти, "Васó", невдовзі розв'яжи земляка. Наздоганяй.

Залишившись з бранцем сам на сам, сержант Хвасоленко ні на мить не замислився. Він правильно зрозумів командира... Кілька разів пройшовся повз зрадника, опісля віддалився метрів на п'ять, розвернувся до нього спиною і застиг нерухомо.

— Командир наказав розв'язати, – нагадав про себе той.

— "Кінчена сволота!" – спалахнуло у свідомості. Боець різко розвернувся, вихопив пістолет і вистрелив навскидку, начебто в мішень. Влучив точно в лоба, поміж очі.

— "Гарний постріл! – похвалив він себе. – Мені можна, я ж зі Жмеринки".

Як і було обіцяно командиром, він відв'язав тіло від пенька, а мотузку закинув на дерево.